

Ordføreren (Gerhard Nielsen): Ved Sagens første Behandling blev der fra en enkelt Side rejst Tvivl om dette Lovforslags Grundlovsmæssighed, og der blev fremsat Ønske om, at dette maatte blive prøvet af det juridiske Fakultet. I Henhold hertil fremsendte Udvalget til Ministeren Anmodning om at lade Fakultetet udtale sig om denne Sag, og under 5. Februar 1932 har Fakultetet sendt et Svar, som jeg udbeder mig Formandens Tilladelse til at oplæse.

Det lyder saaledes:

„I Besvarelse af Justitsministeriets Skrivelse af 22. f. M. (Journ.-Nr. G. 40) vedrørende Lovforslaget om Betalingshenstand for Ejere af Landbrugsejendomme og Fiskerfartøjer og dets Forhold til Grundloven skal jeg bemærke, at Spørgsmaalet har været forelagt de juridiske Medlemmer af Fakultetet med Undtagelse af Professor Jørgensen, der for Tiden er bortrejst, og at de nævnte Medlemmer enstemmigt er af den Formening, at Lovforslaget ikke er stridende mod Grundloven (§ 80).

P. F. V.

Axel Møller,
d. A. Dekanus.“

Jeg formoder, at dette Svar, der intet lader tilbage at ønske i Tydelighed, vil virke beroligende paa visse ængstelige Sjæle.

Udvalget har modtaget en Række fortløbende Oplysninger fra Kreditinstitutioner og Sparekasser om Omfanget af Restancer paa forfaldne Ydelser og om, i hvor stor Udstrækning Institutionerne har givet Henstand, og adskilligt andet vedrørende dette Spørgsmaal. Vi har endvidere modtaget en Erklæring fra Dansk Fiskeriforening om dens Syn paa det foreliggende Lovforslag, hvad Ejere af Fiskerfartøjer angaar.

Ved Slutningen af Debatten ved første Behandling udtalte jeg Haabet om, at det maatte lykkes det kommende Udvalg at fjerne de Uoverensstemmelser, der havde vist sig gennem Ordførernes Udtalelser, idet jeg udtalte Forvisningen om, at Tusinder af Mennesker Landet over ventede et saadant Forslags Gennemførelse og haabede derigennem at kunne komme over en vanskelig Tid. Dette Haab er bristet, det er ikke lykkedes at opnaa Enighed i Udvalget. Dette beklager jeg meget, og jeg tror, at denne Beklagelse deles af mange af de Mennesker, som her kunde have faaet en Haandsrækning til at komme over en øjeblikkelig Vanskelighed.

Som det fremgaar af Betænkningen, har Udvalget delt sig i et Flertal og to Mindre-

tal. Flertallet, der bestaar af de socialdemokratiske og radikale Medlemmer af Udvalget, indstiller Lovforslaget med Ændringsforslagene Nr. 2—18 til Vedtagelse. Disse Ændringsforslag gaar ud paa for det første at give Haandværkere paa Landet Adgang til at komme ind under Loven, og for det andet, at Afgørelsen af indsendte Begøringar ikke skal træffes af Fogeden, men af det i Akkordloven nævnte Landsudvalg efter Indstilling af det i samme Lov nævnte Amtsudvalg, som i disse Sager tiltrædes af Fogeden.

Endelig skal jeg nævne Ændringsforslag Nr. 16, som ændrer Lovforslagets § 3. I § 3 siges det, at

„Ved den Afgørelse, der træffes, bør det iagttages, at Henstand med Betaling af Ydelser af 1ste Prioritetslaan eller i det hele af Kreditforeningslaan kun undtagelsesvis indrømmes“.

Ændringsforslag Nr. 16 gaar ud paa at udvide dette, saaledes at det ikke alene bliver Kreditforeningslaan, men

„Laan af Kredit- og Hypotekforeningsmidler samt af Midler, der skal udlaanes efter Reglerne om Anbringelse af umyndiges Midler.“

Medens det konservative Mindretal ikke har kunnet tiltræde Ændringsforslagene, men blankt gaar imod Lovforslaget og indstiller det til Forkastelse, har Venstres Repræsentanter under Nr. 1 stillet Ændringsforslag om en helt ny Affattelse af Lovforslaget. Jeg maa dog bemærke, at en Del af disse Paragraffer, navnlig de, der vedrører Administrationen af Loven, i det væsentligste falder sammen med Regeringsforslagets. Men Hovedbestemmelsen i Venstres Forslag er, at Finansministeren bemyndiges til at bevilge Statsgaranti for Beløb, for hvilke der er ydet Henstand, eventuelt at lade udbetale kontante Beløb af Erhvervenes Laanefond til Dækning for Laangivere, som har givet Henstand. Hvor store Beløb der her kan blive Tale om, kan jo ingen vide. Det kan utvivlsomt komme til at dreje sig om mange Millioner Kroner, og Flertallet kan i det hele ikke tiltræde den Tanke, at Staten skal indtræde med en økonomisk Risiko i dette Forhold, altsaa at Staten skal yde Garanti eller kontante Midler til en Laangiver, som giver Henstand til en i øvrigt solvent Skyldner. Man maa jo erindre, at Loven forudsætter, at den Hjælp, der ydes, kun kan ydes til i øvrigt solvente Skyldnere.

Det er tydeligt og klart sagt til Forslagsstillerne af Ændringsforslag Nr. 1, at en Lov med saadanne Krav ikke kan ventes